

2017 SPALIO 2, PIRMADIENIS

Detektyvė vyriausioji inspektorė Erika Foster prisidengė akis nuo pliaupiančio lietaus — ji su detektyve inspektore Mos skubėjo Pietinio kranto pėsčiųjų taku palei Temzė Londone. Nusekęs rudas upės vanduo sruvo dumblina vaga per plytgalius ir šiukšles. Sutraškėjo radijo stotelė, atgijusi Erikos ilgo juodo palto kišenėje, ir kriminalinio įvykio vietoje laukianti policijos pareigūnė paklausė, kur šiuo metu jiedvi esančios. Išsitraukusi ragelį Erika atsakė:

— Čia detektyvė inspektorė Foster. Mes už dviejų minučių kelio.

Rytinės spūstys dar nebuvo pasibaigusios, o išaušti nespėjusi diena jau skendo virš miesto besileidžiančiame rūškaname rūke. Paspartinusios žingsnį Erika su Mos praėjo masyvų IBM būstinės ir šviesų aukštą „ITV Studios“ pastatus. Šitoje vietoje Pietinis krantas staigiai suko į dešinę, o išplatėjęs šaligatvis virto medžiais apaugusia alėja, vedančia iki Nacionalinio teatro ir Hangerfordo tilto.

— Ten apačioje, bose, — lėtindama žingsnį pasakė uždususi Mos.

Apšviestoje upės pakrantėje, dešimt pėdų žemiau alėjos, plytėjo nedidelis dirbtinai supiltas šviesaus smėlio paplūdimys,

ant kurio stoviniavo grupelė žmonių. Erika pasimasažavo šoną, kad nuramintų dieglį. Metro aštuoniasdešimties, ji ūgiu gero-kai lenkė Mos, o Lietuje permirkę šviesūs detektyvės plaukai buvo prilipę prie galvos.

— Ar tik kai kam nereikės mažinti cigarečių, — pakėlusį akis aukštyn į Eriką tarstelėjo Mos ir nusibraukė nuo veido šla-pius raudonus plaukus.

Nuo spartaus ėjimo jos putlūs strazdanoti skruostai degė raudoniu.

— Gal tu verčiau atsisakyk „Mars“ batonėlių, — atkirto jai Erika.

— Jau atsisakiau — dabar valgau tik po vieną per pusry-čius ir pietus, o padoriai užkertu tiktai per vakarienę.

— Aš tą patį darau su cigaretėmis, — šypstelėjo Erika.

Priėjo akmeninius laiptus, besileidžiančius prie Temzės, ant kurių dar matėsi neseniai nusekusios upės srovės pėdsakas, o apatinės dvi pakopos buvo dumblinos ir slidžios. Nuo laiptų iki nešvariai parudusio vandens keturis metrus tęsėsi paplūdimys. Erika su Mos išsitraukė tarnybinius pažymėjimus, ir prasiskyrę žmonės praleido jas ten, kur specialioji konsteblė saugojo smėlyje iki pusės įstrigusį didelį nudriskusį rudą lagaminą.

— Norėjau jus nuvyti į viršų, ponija, bet negalėjau be priežiūros palikti lagamino, — paaiškino jauna konsteblė, per lietų žiūrėdama aukštyn į Eriką.

Moteris buvo žema ir smulkutė, bet jos akyse spindėjo ryžtas.

— Jūs čia viena? — pasidomėjo Erika, nužvelgdama lagaminą.

Pro skylę vienam gale kyšojo du balti išpurptę pirštai.

Moteris linktelėjo.

— Mano porininkui teko važiuoti į biurų pastatą, kuriame įsijungė signalizacija, — paaiškino ji.

— Taip nevalia, — pasakė Mos, — kriminalinio įvykio vietoje visada turi būti du konstebliai. Jūs čia viena po naktinės pamainos Londono centre?

— Liaukis, Mos... — tarė Erika.

— Ne, nesiliausiu, bose. Šitie žmonės savanoriai! Kodėl policijai neskiriamas didesnis finansavimas?

— Įstojau į savanorišką tarnybą, kad įgaučiau patirties ir tapčiau etatine pareigūne...

— Privalome tuos žmones iš čia išvaryti, kol nepraradome visų įkalčių, — įsiterpė Erika.

Mos linktelėjo ir su specialiąja konsteble suskato ginti smalsuolius laiptų link. Mažyčio paplūdimio gale, prie aukštos tvoros, Foster pastebėjo dvi nedideles duobeles, iškastas smėlyje pagyvenusio žilagalvio vyriškio ilgais plaukais ir vilkinčio įvairiaspalvį pončą. Nekreipdamas dėmesio nei į susispietusius žmones, nei į lietuį, jis ir toliau ramiai rausė smėlį. Erika išsitraukė radijo stotelę ir į kriminalinio įvykio vietą pakvietė netoliese esančius visus policijos pareigūnus. Radijo stotelė tylėjo keldama nerimą. Erika matė, kad vyriškio spalvotu ponču ramybės nesutrikdė nė Mos raginimai — jis ir toliau ten kapstėsi.

— Eikite prie laiptų, — paliepė Erika, žengdama nuo lagamino prie žilaplaukio vyriškio.

Tik trumpam pakėlęs akis, jis tebelygino lietuje permirkusią smėlio krūvą.

— Atsiprašau. Pone. Kalbu su jumis.

— Kas tokia būsite? — paklausė jis valdingai, nužvelgdamas ją nuo galvos iki kojų.

— Detektyvė vyriausioji inspektorė Erika Foster, — prisi-

statė ji, rodydama tarnybinį pažymėjimą. — Tai kriminalinio įvykio vieta. Privalote išeiti. Tučtuojau.

Vyriškis liovėsi kasęs ir atrodė rimtai įsižeidęs.

— Ar jums leista būti tokiai nemandagai?

— Kai žmonės nepalieka įvykio vietos — taip.

— Bet tai vienintelės mano pajamos. Aš galiu čia demonstruoti savo smėlio skulptūras. Turiu Vestminsterio tarybos leidimą.

Pasiraušęs po ponču, vyriškis ištraukė laminuotą kortelę su savo fotografija, ir ši akimirksniu pasidengė lietaus lašais.

Iš Erikos radijo stotelės pasigirdo balsas:

— Kalba policininkas Varfordas su policininku Čarlzu...

Tuo pat metu Erika pamatė du jaunus pareigūnus, skubančius link būrio žmonių prie laiptų.

— Susiderinkite su detektyve inspektore Mos. Noriu, kad Pietinis krantas būtų uždarytas nuo šitos vietos po penkiolika metrų į abi puses, — pasakė Erika į radijo stotelę ir įsikišo ją atgal kišenėn.

Žilaplaukis vyriškis tebelaikė iškėlęs leidimą.

— Galite įsidėti jį atgal.

— Esate labai grubi.

— Tikrai taip, bet būtų dar blogiau, jei tektų jus areštuoti, o dabar keliaukite viršun.

Vyriškis lėtai atsistojo.

— Visada šitaip kalbate su liudininkais?

— O ką jūs galite paliudyti?

— Tai aš pastebėjau lagaminą.

— Jis buvo užkastas smėlyje?

— kažkas tokio. Vakar jo čia dar nebuvo. Kasu kiekvieną dieną, srovė keičia paplūdimį.

— Kodėl kasdien čia kasate?

— Aš — menininkas, kuriu smėlio skulptūras, — iškilmingai pareiškė. — Čia mano vieta. Kuriu undinėlę, sėdinčią ant akmens, ir iš vandens iššokančią žuvį, ji labai populiarai...

— Lietėte lagaminą? Ką nors judinote? — paklausė Erika.

— Žinoma, ne. Sustojau vos pamatęs... Kai pastebėjau skylę lagamine ir dar... tuos kyšančius pirštus...

Žmogus atrodė išsigandęs.

— Gerai. Kilkite ant šaligatvio, mums reikės jūsų parodymų.

Du policijos pareigūnai ir specialioji konstablė atitvėrė šaligatvį. Mos atėjo prie Erikos, o pagyvenęs smėlio skulptūrų kūrėjas nupėdino prie laiptų. Erika su Mos liko vienos paplūdimyje.

Užsitraukusios lateksines pirštines, prisiartinę prie lagamino. Pro rudą audinį kyšantys pirštai sutinę, pajuodusiais nagais. Mos atsargiai nuvalė smėlį nuo lagamino siūlių ir surūdijusio užtrauktuko. Po kelių Erikos trūktelėjimų užtrauktukas pasidavė, lagaminą pavyko atsegti. Pagalbon pripuolė Mos, ir jiedvi drauge lėtai pakėlė dangtį. Šiek tiek vandens išsiliejo per kraštus iš lagamino, į kurį buvo sukišti vyro palaikai. Mos atsitraukė atbula, užsidengė ranka nosį. Pūvančio kūno ir užsistovėjusio vandens smarvė pasiekė jų rykles. Erika trumpam užsimerkė, atsimerkė. Vyro galūnės baltos ir raumeningos. Pats kūnas jau panėšėjo į taukus ir buvo pradėjęs irti, vietomis matėsi kaulai. Erika atsargiai kilstelėjo torsą ir po juo išvydo galvą juodais plonais plaukais.

— Jėzau, jam nukirsta galva, — pasakė Mos, rodydama į kaklą.

— Ir kojos nukirstos, kad tilptų į lagaminą, — pratęsė Erika.

Išpurtusio, smarkiai sumušto veido atpažinti nebuvo įma-

noma. Iš storų violetinių lūpų kyšojo sutinęs juodas liežuvis. Erika atsargiai padėjo torsą ant galvos ir užvožė lagaminą.

— Reikia išsikviesti teismo medikus. Ir kuo greičiau. Nežinia, kaip greitai upė vėl pakils.

2

Po valandos teismo medicinos patologas su savo komanda jau buvo įvykio vietoje. Lietus niekaip nesiliovė, rūkas tirštėjo, slėpdamas savo glėby aplink stūksančių pastatų viršutinius aukštus. Abiejose policijos užkardos pusėse buvo susirinkę būriai lietaus nepaisančių smalsuolių. Labiausiai juos domino didelė balta kriminalistų palapinė, išskleista virš lagamino su kūnu ir grėsmingai švytinti tekančio tamsaus upės vandens fone.

Lauke buvo šalta, o viduje tvanku — ryškios šviesos nedidelėje palapinėje sparčiai pakėlė temperatūrą. Foster ir Mos, apsvilkusios mėlynus kombinezonus, stovėjo prie patologo Izaoko Strongo, pritūpusio prie lagamino ir besidarbuojančio su dviem asistentais bei nusikaltimo vietos fotografu. Izaokas buvo aukštas lieknas vyras, jo galvą dengė kombinezono gobtuvas, o veidą — medicininė kaukė, dėl to galėjai atpažinti tik iš šviesiai rudų akių ir siaurų antakių.

— Ką pavyko išsiaiškinti? — paklausė Erika.

— Kūnas vandenyje išbuvo gana ilgai. Nesunku suprasti iš gelsvai žalios odos štai čia, — pasakė jis, rodydamas į nužudyto vyro krūtinę ir pilvą. — Šaltas vanduo sulėtino irimą...

— Ir tai vadini *sulėtintu irimu*? — pasakė, Mos pakeldama ranką prie veido kaukės.

Dvokė siaubingai. Visi žiūrėjo į sudarkytą nuogą kūną,

tvarkingai sudėtą į lagaminą: kojos greta torso, keliai sulenkti ties dešiniu viršutiniu ir apatiniu kairiu lagamino kampu; rankos sukryžiuotos ant krūtinės, o nukirsta galva pakišta po torsu.

Viena iš Izaoko asistenčių atsegė nedidelę kišenėlę vidinėje lagamino viršaus pusėje ir iš jos ištraukė skaidrų užtraukiamą plastikinį maišelį su auksiniu vestuviniu žiedu, laikrodžiu ir auksine vyriška grandinėle. Moteris iškėlė radinį priešais šviesą ir išplėtusi akis virš veido kaukės pabandė geriau apžiūrėti maišelio turinį.

— Gali būti, kad čia jo vertingi daiktai, bet kur tuomet drabužiai? — pasidomėjo Erika. — Jis ne šiaip išmestas upėn, bet prieš tai sąmoningai supakuotas. Gal yra asmens dokumentas? — viltingai paklausė.

Nusikaltimo vietos fotografas palinko į priekį, du kartus blykstelėjo fotoaparatas. Visi susiraukė nuo akinančios blykstės. Izaoko asistentė pirštinėta ranka pasiknaisiojo po lagamino kišenėlę, papurtė galvą.

— Šitaip tvarkingai sukapotas kūnas, supakuoti vertingi daiktai rodo suplanuotą nužudymą, — padarė išvadą Izaokas.

— O kam apskritai reikėtų prie kūno palikti vertingus aukos daiktus? Kodėl jų nepasiėmus sau? Beveik panašu į pasišaipymą, — pasakė Mos.

— Pradedu manyti, kad visa tai kažį kaip susiję su gaujomis ar narkotikais, bet išsiaiškinti turėsite jūs, — tarė patologas.

Detektyvė Foster linktelėjo, vienas iš daktaro asistentų pakėlė torsą, fotoaparato blykstelėjimas įamžino nukirstą aukos galvą.

— Gerai, baigiau, — pareiškė fotografas.

— Reikia perkelti kūną, — nurodė Izaokas. — Turime suspėti iki potvynio.

Erika pažvelgė žemyn į smėlį, pamatė, kad vienas iš pėd-

sakų jau beveik pilnas vandens. Ties įėjimu į palapinę pasirodė kombinezonu vilkintis jaunas vyrukas, atgabenęs neštuvus su ratukais ir naują lavonmaišį.

Foster su Mos išėjo laukan ir stebėjo, kaip patologo asistentai atsegė ir praskleidė lavonmaišį ant neštuvų, tada atsargiai pakėlė lagaminą su palaikais. Smėlis pradėjo birti į lagamino paliktą duobę, ir jie vos nepargriuvo.

— Palaukite, sustokite, stokite! — suriko Erika, sugrįždama palapinėn.

Vienas prožektorius švietė tiesiai po varvančiu lagaminu. Šio audinys nuo sunkaus svorio jau buvo pradėjęs irti ir matėsi nukaręs už lagamino užsikabinęs virvagalis.

— Žirkles, greičiau, — paliepė Izaokas.

Jam paskubomis padavė sterilias žirkles. Patologas pasilenkė ir nukirpo virvę nuo lagamino, kuris suiro vos padėtas ant neštuvų. Izaokas atidavė žirkles ir virvę asistentui, o šis viską sudėjo į atskirus maišelius ir juos pažymėjo. Lavonmaišis buvo užsegtas, ir lagaminas pradingo jiems iš akių.

— Susisieksiu baigęs skrodimą, — pranešė Izaokas ir išėjo su dviem asistentais, kurie išstūmė neštuvus, palikdami smėlyje galias vėžes.

Erika su Mos grąžino kombinezonus ir pakilo atgal ant Pietinio kranto šaligatvio. Čia jos sutiko Nilsą Okermaną, kriminalistų vadovą, ką tik atvykusį su savo penkių žmonių komanda įvykio vietoje rinkti įkalčių. Erika pažvelgė į upę, kurios srovė grėsmingai kėsinosi į paplūdimį, ir suabejojo, ar jie dar spės čia ką nors daug nuveikti.

Nilsas, aukštas lieknas vyras skvarbiomis mėlynomis akimis, šiandien kiek paraudusiomis, atrodė pervargęs.

— Puikus oras antims, — pratarė Nilsas ir linktelėjo galva praeidamas pro Foster su Mos.

Jis puikiai kalbėjo angliškai, jautėsi tik nežymus švedišką akcentą. Gavusios po skėtį Erika ir Mos ėmė stebėti, kaip Nilsas su komanda vaikštinėja po vis siaurėjančią smėlio juostą upės pakrantėje ieškodami įkalčių. Vanduo jau buvo visai netoli palapinės ir kilo vis sparčiau.

— Niekada nesupratau jo humoro jausmo, — prisipažino Mos. — Ar kur nors matai antis?

— Manau, jis tik norėjo pasakyti, kad antims patiktų toks oras, be to, kas tau sakė, kad jis juokavo?

— Bet jis pasakė tarsi juokaudamas. Kiek girdėjau, švedišką humoro jausmą labai keistas.

— Gerai, susikaupkime, — paragino Erika. — Lagaminas galėjo būti įmestas toliau upės aukštupyje, todėl, kol jį nešė srovė, jis įsivijo į virvę.

— Jis galėjo būti įmestas bet kurioje to ruožo vietoje, — svarstė Mos, o Foster pakėlė akis į aukštus pastatus šalia, nužvelgė sraunią upę.

Į orą leisdama juodus dūmus, pro šalį pukšėjo barža, o du ilgi ir žemi „Thames Clipper“ vandens taksi prieš srovę kapstėsi į kitą pusę.

— Čia išmesti kūną būtų kvaila, — pasakė Erika, — nes aplink visą parą biuruose dirba žmonės. Turėtum nešti lagaminą Pietiniu krantu pro barus, biurus, vaizdo stebėjimo kameras ir daugybę liudininkų.

— Kvailiai elgiasi kvailai. Tokia vieta visai tiktų kokiam nors įžūliam, norinčiam atsikratyti kūno drąsuoliui. Iš čia paprasta greitai dingti, — susimąstė Mos.

— Tu tik dar labiau viską komplikuoji.

— Na, bosc, neturėtume nuvertinti šitaip pasielgusio. Ar turėčiau sakyti — neturėtume *klaidingai nuvertinti*?

Erika užvertė akis.

— Eime, pasičiupkime po sumuštinį ir grįžkime į nuovadą.

3

Foster su Mos pasirodė Luišamo nuovadoje tik vėlyvą popietę, abi permirkusios Lietuvoje, kuris niekaip nesiliovė. Statybos aplink nuovadą, prasidėjusios Erikai persikėlus dirbti į pietų Londoną, buvo beveik baigtos, todėl aštuonių aukštų policijos nuovadą dabar gožė prabangių apartamentų daugiaaukščiai.

Seržantas Vulfas sėdėjo prie darbo stalo skurdžiame nuovados priimamajame. Stambus vyras šviesiai mėlynomis akimis, baltu apdribusiu veidu ir pro tvarkingai susagstytų baltų marškinių apykaklę lauk virstančiomis pagurklio klostėmis. Priešais jį stovėjo liesa pailgo veido mergina ir, pasirėmusi ant lieso klubo, laikė apkabinusi putlų mažylį. Berniukas rankoje turėjo didelį maišelį čiulpinukų ir juos be perstojo čiulpdamas stebėjo, kaip motina kalbasi su Vulfu.

— Kiek dar turėsiu laukti? — piktai klausė ji. — Aš skubu.

— Viskas priklauso nuo jūsų vaikinio ir trijų šimtų gramų kokaino, kuriuos radome jo užpakalyje, — linksmai atšovė Vulfas.

— Tai jūs jį pakišote, — pareiškė mergina, ilgu rožiniu nagu rodydama į Vulfą.

— Norite pasakyti, kad mes sukišome narkotikus jam į subinę?

— Verčiau atsiknisk, — piktai atrėžė ji.

— Regis, tamstos motina vėjais paleido pinigus, už kuriuos išsiuntė jus į mokyklą.

Mergina kiek sutriko.

— Ką čia paistote? Baigiau mokyklą prieš daugybę metų.

Vulfas draugiškai nusišypsojo ir parodė į eilę nublukusių žalių plastikinių kėdžių po skelbimų lenta.

— Prašau prisėskite, ponია. Pranešiu, kai turėsiu daugiau informacijos.

Įtariai nužvelgusi Foster su Mos, mergina nušliurino ir atsisėdo ant kėdės po lenta, apkabinėta skelbimais. Erika netikėtai prisiminė savo pirmą dieną Londone po persikėlimo iš Mančesterio. Tąkart ji sėdėjo ant tos pačios kėdės ir taip pat skundėsi Vulfui, kaip ilgai jai tenka laukti, tik aplinkybės, žinoma, buvo visai kitokios.

— Laba diena, ponios. Vis dar lyja? — paklausė Vulfas, žiūrėdamas į dvi moteris šlapiais, prie galvos prilipusiais plaukais.

— Nea, tik purškia, — nusišypsojo Mos.

— Ji kabinete? — paklausė Erika.

— Taip, komisarė šiltai ir jaukiai leidžia laiką savo kabinate, — pasakė Vulfas.

Mergina su kūdikiu susigrūdo į burną saują čiulpinukų ir piktai žiūrėdama į juos, įniko garsiai čiulpsėti.

— Atsargiai, neužsprinkite, ponია. Heimlichio metodą esu kiek primiršęs, — leptelėjo Vulfas ir paspaudė mygtuką.

Trumpai zvimbtelėjusios, priešais Foster ir Mos atsivėrė durys. Pasilenkęs į priekį jis tyliai pridūrė:

— Pensija jau taip arti, kad galiu pirštais paliesti.

— Kiek dar liko? — pasidomėjo Erika.

— Šeši mėnesiai.

Erika jam nusišypsojo, durys už jų garsiai klaktelėjo ir užsirakino. Jiedvi ėjo ilgu žemu koridoriumi pro kabinetus, kuriuose be paliovos skambėjo telefonai ir dirbo pagalbinis personalas. Didžiausioje į pietus nuo Temzės nuovadoje dar-

bo netrūko, nes teko aptarnauti dideles Londono teritorijas ir Kento pakraščius. Erika su Mos nusileido į persirengimo kambarėlį rūsyje, pasisveikino su keliais uniformuotais pareigūnais, besiruošiančiais pradėti savo pamainą, nuėjo prie savo spintelių ir pasiėmė rankšluosčius, kad bent kiek apsišluostytų.

— Patikrinsiu dingusių asmenų sąrašus, — pasakė Mos ir, rankšluosčiu apsitrynusi plaukus bei veidą, nusivilko šlapią džemperį, atsisagstė palaidinę.

— O aš paprašysiu daugiau pareigūnų, — tarė Erika, taip pat šluostydama ir uostydama spintelės gilumoje rastą baltą palaidinę.

Apsivilkusi sausus drabužius Erika užlipo laiptais pas komisarę. Luišamo nuovados pastatas buvo senas, pastatytas dar aštuntajame dešimtmetyje, o vis labiau mažinant policijos finansavimą liftai tapo ta vieta, kurios reikėjo vengti, jei nenorėjai užstrigęs ten praleisti gero pusdienio. Erika užlėkė iki aštunto aukšto koridoriaus, mindama ant kas antro laipto. Pro didžiulį šio aukšto koridoriaus langą matėsi pietinis Londonas, besidriekiantis nuo transporto užkimšto automobilių žiedo pačiame Luišamo centre, pro kotedžų eiles iki žaliuojančių Kento pakraščių.

Erika pasibeldė į kabineto duris, užėjo vidun. Komisarė Melanė Hadson sėdėjo už darbo stalo, apkrauto šūsėmis dokumentų. Šios neaukštos, smulkios moters plonais šviesiais plaukais, pakirptais „bob“ stiliumi, išvaizda buvo apgaulinga, nes prireikus Hadson galėjo būti itin griežta. Foster nužvelgė kabinetą. Šis atrodė toks pat nusenęs kaip visas nuovados pastatas. Aplink surikiuotos lentynos tebežiojėjo tuščios, ir nors Melanė komisarės pareigas pradėjo eiti prieš kelis mėnesius,

palei galinę kabineto sieną iki šiol kėpsojo neišpakuotų dėžių su daiktais eilė. Hadson apsiaustas tvarkingai kabėjo prie durų ant vieno iš trijų kabliukų.

— Ką tik sugrižau iš įvykio vietos Pietiniame krante. Asmuo vyriškos lyties, stipriai sumuštas, o jo kūnas sukaptotas gabalais ir tvarkingai supakuotas į lagaminą.

Melanė baigė kažką rašyti ir pakėlė akis.

— Baltaodis?

— Taip.

— Vadinasi, tai nebuvo rasistinis išpuolis?

— Net ir baltaodis gali būti nužudytas per rasistinį išpuolį. Hadson dėbtelejo į Foster.

— Žinau, Erika. Tik bandau suprasti situaciją. Po breksito vadovybė ypač daug dėmesio skiria rasistiniams nusikaltimams.

— Dar per anksti dėl to spręsti. Šitas nužudymas gali būti susijęs su gaujomis, rasistinis ar homofobinis, ir jis tikrai žiaurus. Žmogus supakuotas nuogas, į lagamino kišenę įdėtas laikrodis, žiedas ir grandinė. Dar nežinome, ar tie daiktai tikrai priklausė nužudytam vyrui. Laukiu skrodimo ir kriminalistų išvadų. Gavusi daugiau informacijos pranešiu, kurį punktą pažymėti.

— Kaip šiaip su darbais, Erika?

— Neseniai baigiau tirti nužudymą per ginkluotą apiplėšimą. Dar pora bylų guli įstrigusių. Dabar turėsiu išsiaiškinti žmogaus iš lagamino tapatybę, nors lengva nebus. Vyro veidas smarkiai sumaitotas, kūnas ilgai išbuvo vandenyje.

Hadson linktelėjo.

— Lagaminas buvo didelis?

— Taip.

— Didelio lagamino nebeįmanoma nusipirkti. Bandžiau

tokio ieškoti šeimos kelionėms, bet niekas nebegamina dėl svaro ribojimų. Kiekvienas dvidešimt penkis kilogramus viršijantis kilogramas kainuoja žvėriškus pinigus.

— Gal man pasidomėti, ar kriminalistai, baigę tyrimus, tau kartais negalėtų atiduoti to lagamino?

— Labai juokinga, nors pastaba taikli. Mažai kas šiais laikais gamina lagaminus, į kuriuos telpa dviem savaitėms paplūdimyje reikalingi daiktai, ką jau kalbėti apie suaugusį vyrą.

— O kaip dėl žmonių? Kiek pareigūnų galėtum man duoti? Norėčiau Mos ir detektyvo konsteblio Džono Makgorio; seržantas Kreinas — taip pat puikus komandos narys.

Melanė išpūtė žandus, pradėjo kažko ieškoti tarp dokumentų ant stalo.

— Tebūnie, galiu tau duoti Mos ir Makgorį... ir dar kokį nors civilį padėjėją. Pažiūrėkim, kaip seksis.

— Tinka, — pritarė Erika, — bet byla keista, nujaučiu, kad reikės didesnės komandos.

— Kol kas gauni tik tiek. Pranešk, kaip seksis, — pasakė komisarė Hadson ir sugrįžo prie savo dokumentų.

Erika atsistojo ketindama išeiti, bet prie durų stabtelėjo.

— Kur atostogausi?

— Jekaterinburge.

Erika iš nuostabos net antakį kilstelėjo.

— Jekaterinburge, Rusijoje?

Hadson užvertė akis.

— Neklausk. Mano vyras žavisi nestandartinėmis atostogų vietomis.

— Na, Jekaterinburge spalio mėnesį bent jau nereikės kremo nuo saulės.

— Išeidama uždaryk duris, — paliepė Melanė.

Erika nuslėpė besiveržiančią šypsena ir išėjo iš kabineto.